

Watchman Nee - Kincs cserépedényekben

2 Kor 1,8-9; 4,7-10; 6,8-10; 13,7-10

Az ideális keresztyén

Közvetlenül megtérésem után volt egy elgondolásom arról, hogy milyen egy keresztyén, és mindent elkövettem, hogy én is ilyen legyek. Azt gondoltam, hogyha elérem azt a szintet, amelyet elgondoltam, akkor tökéletes leszek. Tökéletességre törekedtem, de hogy mi a tökéletesség, azt magam döntöttem el. Azt gondoltam, hogy a tökéletes keresztyénnek mosolyognia kell reggeltől estig, és ha könnyet talál ejteni, akkor oda a győzelem. Úgy véltem, hogy az igazi keresztyénnek igen bátor embernek kell lennie, nem szabad félnie, bármi történjék is. Ahol félelem van, ott hitetlenség van – gondoltam -, hogyan lehet tökéletes az, aki nem tud bízni az Úrban?

Pál is ember volt

A helyes keresztyén magatartásról való határozott elgondolásaimhoz ragaszkodtam mindaddig, amíg egy szép napon eljutottam a második korintusi levél olvasása közben ahhoz a részhez, amelyben Pál arról beszél, hogy szomorú volt. Ez megállított. Pál és a szomorúság? Azután olvastam Pál sok könnyhullatásáról is, és arra gondoltam, hogyan lehetséges, hogy Pál valóban sírt? Azután szorongásáról olvastam, háborgásáról, és csodálkoztam rajta, hogyan lehet, hogy Pál szorongott és háborgott? Ilyeneket olvastam még: „Erőnk felett megterheltetünk, úgy hogy életünk felől is reménytelenek voltunk”. Elcsodálkoztam: Pál valóban reménytelen volt? Sohasem tűnt fel előttem, hogy olyan ember, mint Pál ilyeneket tapasztalt. De ahogyan tovább jutottam az olvasásban, fokozatosan ráébredtem arra, hogy a keresztyének nem földöntúli lények, és Pál nem áll nagyon távol tőlünk. Felfedeztem, hogy Pál ember volt, éspedig hozzánk hasonló ember.

Olyan ember volt, aki bár félt, de mégis bátor volt, akit nyomorgattak, de meg nem szoríthattak, aki kétségeskedett, de nem esett kétségbe, akin tiporhattak, de el nem veszthették. Erőtlenységét láthatod, de kijelenti azt is, hogy amikor erőtelen, épp akkor erős. Láthatod, hogy testében hordozza az Úr Jézus halálát, hogy az Ő élete is látható legyen a testében. Ismerjük őt „rossz hír és jó hír által”, mint „hitetős és mégis igazat”, „mint ismeretlent, és mégis jól ismertet”, mint „meghaltat, és mégis élőt”. Ő az, aki „bánkódó és mégis mindig örvendező, szegény és mégis sokakat gazdagító, semmi nélkül való és mégis mindennel bíró”.

Igen, ilyen a keresztyén!

A szent ellentmondás

Kezded-e már látni, hogy mit jelent keresztyének lenni? A keresztyén olyan ember, aki alapjában véve következetlen. Jellegzetes vonása a következetlenség. De a következetlenség Istentől van. Sokan azt képzelik, hogy a keresztyénség teljes egészében „kincs cserépedény nélkül”. Ahol meglátnak valamit a cserépedényből, ott valami hibát sejtnek. De Isten másképpen gondolkodik, mint az ember. Isten gondolata szerint: „Ez a kincs cserépedényekben van”. Az, hogy a cserépedény nyilvánvaló lesz, még nem jelenti azt, hogy az eset reménytelen. Istennek nem az a szándéka, hogy eltüntesse a cserépedényt, hanem az, hogy a kincset elhelyezze benne. Mindig cserépedény az, ahol ez a kincs megtalálható.

Állítom, hogy nincs olyan lélek, melynek cserépedénye alkalmatlan lenne a kincs befogadására. A kincs szépségét csak fokozza a cserépedény, melyben el van helyezve. Pál ember volt, valóságos ember, de az ő életén keresztül átsugárzott az Úr élete. Pál nem volt automata, hanem érző ember. Nem volt állandóan szomorú, és állandóan örvendező. Amikor szomorú volt, ugyanakkor boldog is volt. A keresztyén ember jellemző tulajdonsága az, hogy bár szemei könnyel vannak tele, arca ugyanakkor mosolyra derülhet.

Mi azt reméljük, hogy ha hívő emberrel találkozunk, akkor nem látjuk a cserépedény nyomait, mégis ha az Úr valódi gyermekeivel találkozunk, azonnal észrevesszük megkülönböztetett kettős személyiségüket. Felismerjük benne saját személyét, és meglátjuk azt a személyt, aki az Úrban van. Ismertem egy nőtestvért, aki nagyon hirtelen természetű volt. Gyors volt minden tekintetben, gyors a szólásra, gyors az intésben, gyorsan megírt egy levelet, és gyorsan el is szakította azt. Azonnal felismerhetted benne azt, aki

ő, de ugyanakkor megláthattad benne az Urat is. Láthattad, hogyan szenved a próbák alatt, de megláthattad azt is, hogy szellemiekben milyen gazdag. Jól látható volt a kincs a cserépedényben.

Sokan azt mondják, hogy imádkoztak egy bizonyos dologért, és bizonygatják, hogy annyira hisznek Istenben, hogy teljes bizonyosságuk van, hogy Isten már meg is hallgatta könyörgésüket, és megadta, amit kértek tőle. De nem történik semmi. Miért? Azért, mert olyan „csodálatos” a hitük. A kincsük nem cserépedényben van.

Mások viszont elmondták, hogy félnek és kétségeskednek, bár igyekeznek megragadni ígéreteit, de ugyanakkor ott van szívükben a kétség is. Hadd mondjam meg, az igazi hitet a kétségek sohasem semmisíthetik meg. Az igazi hit drága kincse a kételkedés cserépedényében van ugyan, de a cserépedény nem semmisíti meg a kincset! Az ilyen környezet csak fokozza a benne ragyogó kincs szépségét. Ne értsetek félre: nem a kétségeskedést pártolom, hanem azt akarom megvilágítani előttetek, hogy a keresztyénség nemcsak kincs és nemcsak cserépedény, hanem kincs a cserépedényben.

Mindig szívesen idézem az első gyülekezet imádságát, amint Péter kiszabadulásáért könyörögtek. Mikor azonban Péter megérkezett és zörgetett a kapun, a hívők azt mondták: „az ő angyala az”. Látjátok? Volt hitük, valóságos hitük. Olyan hitük volt, amelyre Isten válaszolt, de az emberi gyengeség is jelen volt, amely lelepleződött. Isten népe között vannak olyanok, akiknek hite erősebb, mit azoké, akik egykor együtt voltak Máriának, a János-Márk anyjának házában. Ők bizonyosak abban, hogy Isten elküldi angyalát, és a börtön kapuinak ki kell tárulnia. Ha hirtelen szélzúgás támad, akkor Péter zörget a kapun. Ha az eső verdesi, akkor is Péter zörget a kapun. Ezek az emberek hiszékenyek, hitük nem valódi. A keresztyénségben a cserépedény mindig jelen van, de a lényeg a benne levő kincs, és nem a cserépedény. A normális keresztyén életében ugyanakkor, amikor hite megragadja Istent, felmerül szívében a kérdés, hogy nem tévedett-e. Mikor legerősebben áll az Úrban, gyakran épp akkor látja legvilágosabban a maga tehetetlenségét; amikor a legbátrabb, akkor érzi, hogy belül szorongatja a félelem; amikor tele van örömmel, hirtelen szomorúság tölti el.

Ez az ellentmondás azt bizonyítja, hogy a kincs cserépedényben van.

Isten ereje az ember erőtlenségében nyilvánul meg

Pál azt mondja, hogy tövis van a testében. Hogy mi volt ez a tövis, nem tudom, de azt tudom, hogy valami gyengítő tényező volt. Pál háromszor imádkozott azért, hogy Isten vegye el azt tőle. De Isten így felelt: „Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenségben teljesedik ki!” Hogyan nyilvánul meg Isten erejének teljessége erőtlen emberekben? A keresztyénség a felelet erre a kérdésre. A keresztyénség nem jelenti a gyöngeségek eltávolítását, nem is Isten hatalmas erejének megnyilvánulása csupán, hanem az isteni erő megmutatása az emberi erőtlenségben. A keresztyénség nem hoz létre csodálatos angyali lényt, hanem olyan emberi lényeket, akiknek gyöngeségében mutatja meg Isten csodálatos erejét. Szeretném megvilágítani ezt egy példával.

Egy időben súlyos beteg voltam. Két hónap alatt háromszor röntgeneztek, és minden esetben kimutatták, hogy állapotom igen komoly. Imádkoztam és hittem. Reménykedtem abban, hogy Isten meggyógyít, és habár több esetben éreztem, hogy erőm növekszik, a baj gyökere mégis bennem maradt, és így a visszaesés veszélye fenyegetett mindig. Mit ér az, ha időnként felerősödöm? Egy napon bibliaolvasás közben eljutottam a második korintusi levélnek ahhoz a részéhez, amelyben Pál háromszor könyörög, hogy Isten vegye el testéből a „tövist”. Isten nem ezt tette, hanem így szólt: „Elég néked az én kegyelmem!” A tövis jelenléte által Pál nagyobb kegyelmet nyert. Mivel a gyöngesége maradt, több kegyelmet kapott. Megláttam, hogy ez a keresztyénség. Imádkoztam, hogy Isten adjon több világosságot ebben, és a következő gondolat támadt bennem: egy hajót láttam magam előtt, amely nem tudott tovább haladni, mert a folyó medréből nagy sziklatömb állt ki. Így imádkoztam: „Uram, ha úgy tetszik neked, távolítsd el a sziklatömböt!” Utána nyomban felvetődött bennem a kérdés: Vajon az lenne-e jobb, ha a másfél méter magas sziklát az Úr eltávolítaná, vagy ha megemelné a víz szintjét másfél méterrel? Magamban így feleltem: Jobb, ha a víz szintje emelkedik! Ettől a naptól kezdve sok nehézségem megoldódott. Nem merném azt mondani, hogy utána már nem voltak többé kísértéseim, de hála legyen az Istennek, felfedeztem, hogy Isten nem mindig úgy oldja meg a nehézségeket, hogy eltávolítja azokat. A keresztyénség nem abban áll, hogy a sziklatömbök elmozdulnak az útból, hanem abban, hogy a vizek szintje emelkedik. Vannak nehézségeid? Bizonyára vannak. Erőtlen vagy? Igen, mindnyájan azok vagyunk. De jegyezd meg jól, hogy az Úr nem úgy áll melléd, hogy eltünteti a gyengeségeidet, sem nem

úgy, hogy válogatás nélkül ajándékoz erővel. Minden erő, amelyet Ő ad, erőtlenségben nyilvánul meg. Cserépedényben van minden kincsünk.

Az ember erőtlensége nem korlátozza Isten erejét

Adjunk hálát Istennek, hogy az emberek gyengesége nem korlátozhatja Isten erejét. Mi hajlandók vagyunk azt gondolni, hogy ahol szomorúság van, ott nem lehet öröm, ahol könnyek hullanak, ott nem lehet magasztalás, ahol gyöngeség van, ott nem lehet erő, ahol kétkedés van, ott nem lehet hit. De Isten el akar vezetni bennünket annak felismerésére, hogy az emberen csak annyi múlik, hogy legyen cserépedénnyé az isteni kincs befogadására. A keresztyénség dicsősége éppen abban nyilvánul meg, hogy Isten kincse minden cserépedényben megmutatkozhat. A keresztyénség ellentmondásos. És ha mi keresztyének éljük ezt az ellentmondásos életet, akkor mindig jobban megismerjük az Istent. Minél tovább jutunk a keresztyén életben, annál ellentmondásosabb lesz. A kincs mindinkább nyilvánvalóvá lesz, de a cserépedény, cserépedény marad. Milyen csodálatosan szép ez! Figyeld meg annak az embernek isteni türelmét, aki különben türelmetlen természetű, és hasonlítsd össze azzal az emberrel, aki sohasem jön ki a sodrából. Nézd meg az isteni alázatosságot abban az emberben, aki természete szerint gőgös, és hasonlítsd össze azzal, aki tartózkodó hajlamú. Nézd meg Isten erejét abban, aki gyöngé akarátú, és hasonlítsd össze azzal, aki természet szerint erős jellemű. Óriási a különbség!

Azok az emberek, akik természet szerint gyöngék, könnyen azt gondolják, hogy alkalmatlanok, mert cserépedényük rossz minőségű. De nincs ok a csüggedésre, hiszen a kincs, amely cserépedényben van, fokozottabb fényel sugárzik az ilyen edényből. Az a lényeg, hogy milyen minőségű a kincs, és nem az, hogy milyen minőségű az edény, amelyben helyet foglal. Az Úr ki tudja magát jelenteni mindegyikünk életében. És ha ez bekövetkezik, akkor sokan látják a kincset.